

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР МІЖДИСЦИПЛІНАРНИХ СТУДІЙ

УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНІЗМ Зі СТОЛІТНЬОЇ ВідСТАНІ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Випуск X, спеціальний

Рівне
2001

ББК 83

Л 43

8

У збірнику вміщені статті учасників Всеукраїнської наукової конференції «Український модернізм зі столітньої відстані», що відбулася 26-27 квітня 2001 року в Рівненському гуманітарному університеті. Теми поданих публікацій стосуються актуальних завдань дослідження української літератури кінця ХІХ - ХХ століть. Матеріали збірника можуть бути використані науковцями, студентами, вчителями-словесниками.

Збірник затверджений ВАК України як наукове видання,
в якому можуть публікуватися результати кандидатських
і докторських дисертацій із філологічних наук

Рекомендовано до друку Вченою радою
Рівненського державного гуманітарного університету

Редакційна колегія:

- доктор філологічних наук, професор ДАВИДЮК В.Ф.
(Волинський державний університет ім. Лесі Українки)
- доктор філологічних наук, професор ДЕНИСЮК І.О.
(Львівський національний університет ім. Івана Франка)
- доктор філологічних наук, професор ГОЛОМБ Л.Г.
(Ужгородський національний університет)
- доктор філологічних наук, професор МЕЙЗЕРСЬКА Т.С.
(Одеський національний університет ім. І.І.Мечникова)
- доктор філологічних наук, професор ПОЛЩУК Я.О.
(Рівненський державний гуманітарний університет, *головний редактор*)
- доктор філологічних наук, професор ТУРГАН О. Д.
(Запорізький державний університет)
- доктор філологічних наук, професор ХРОПКО П.П.
(Національний педагогічний університет ім. М.П.Драгоманова, м.Київ)
- доктор філологічних наук, професор ШУЛЬЖУК К.Ф.
(Рівненський державний гуманітарний університет)

Наукові редактори:

- кандидат філологічних наук, доцент ТХОРУК Р.Л.
кандидат філологічних наук, доцент ЗАХАРЧУК І.В.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний

1. Современное зарубежное литературоведение. - М., 1996. - С.215.
2. Косинка Г. Автобіографія// Косинка Г. Гармонія: Оповідання. Публіцистика. Спогади про Григорія Косинку. - К., 1988. - С.28. Далі посилання на стор. цього видання у тексті статті.
3. Фашенко В. Новела Григорія Косинки // Фашенко В. Із студій про новелу. - К., 1971. - С.109.
4. Гамсун К. Пан. Смерть Глана. Викторія. Мистерии. - М., 1994. - С.51. Далі посилання на стор. цього видання у тексті статті.
5. Гамсун К. Собрание сочинений: В 6 т. - М., 1991. - Т.2. - С.208, 294, 370.
6. Градовський А. Під знаком Ероса і Танатоса // Зарубіжна література в навчальних закладах. - 1998. - №1. - С.33.
7. Наснко М. Григорій Косинка. - К., 1989. - С.76.
8. Лауреаты Нобелевской премии: Энциклопедия. - М., 1992. - С.304.
9. Рогозинський В. «Згідно з якими зірками жити...» Дещо про вивчення роману К.Гамсуна «Пан»// Зарубіжна література в навчальних закладах. - 2000. - №3. - С.18, 19.
10. Фашенко В. Із студій про новелу. - К., 1971. - С.120,125.
11. Агеева В. Автор і герой як виразники оцінки зображувального у прозі Г.Косинки // Агеева В. Українська імпресіоністична проза. - К., 1994. - С.69.
12. Кузнецов Ю. Літературний імпресіонізм К.Гамсуна // Всесвітня література в середніх навчальних закладах України. - 1998. - №9. - С.56.
13. Калениченко Н. Українська література кінця ХІХ - початку ХХ ст. Напрями, течії. - К., 1983. - С.196.

Василь БУРЧЕНЯ

РОМАНІСТИКА РОМАНА ІВАНИЧУКА: ІНТЕРПРЕТАЦІЯ МИНУЛОГО

У статті «Помітки на полях «Імені троянди» відомого італійського письменника Умберто Еко знаходимо зізнання: «Письменники знали завжди і завжди стверджували нам, що у всіх книгах мова йде про інші книги, що всяка історія переказує історію вже розказану» [1; 92]. Еко вважає, що з-поміж багатьох питань теза стосовно того, що, розповідаючи про минуле, цим рятуєшся від дійсності, є найбезглуздішою. Такі погляди письменника на історію та минуле однозначно суперечать тим, які десятиліттями сповідувало українське радянське літературознавство.

Вважалося, що художні твори на історичну тематику повинні давати відповідь на проблеми сьогодення, вчити сучасне покоління не повторювати помилок своїх пращурів. З огляду на ці протилежні підходи до історії та минулого виникає питання, наскільки важливим у літературі є повернення до минулого і чи потрібно до нього звертатися взагалі. Умберто Еко запевняє, що «історія – це наше дитинство, до якого час від часу варто повертатися за анамнезом» [2; 103]. Зокрема, історичний роман, – на його думку, – «повинен не лише простежувати в минулому причини того, що сталося в майбутньому, але й накреслювати шляхи, якими причини поволі просувалися до своїх наслідків». А Юрій Лотман вважає, що «історія погано передбачає майбутнє, але

добре пояснює теперішнє» [3; 6]. Однозначно, що подані твердження мають право на існування, як має його і погляд Гегеля про те, що історичний досвід учить, що народи й уряди на прикладі історії нічому не навчилися і ніколи не діятимуть згідно з повчаннями, які можна було б з історії засвоїти.

У підході до історичної теми в українській літературі, як і в російській, постійно спостерігалися дві основні лінії, які змагалися між собою. Одна з них репрезентована вальтерскотівським типом роману чи повісті, де сюжетний стрижень визначається еволюцією героя, створеного уявою автора, або ж зображений народною пам'яттю, чи зафіксований у документах, але який не був видатною історичною особою. Автор у такому разі дбає про достовірність не так фактів, як загального фону, атмосфери часу, переданої в елементах побуту, психології персонажів тощо. Друга лінія базується на історичній достовірності зображених подій та постатей, художньому ж домислові відводиться другорядна роль. Художність при такому підході полягає у переведенні фактів, подій на мову художніх образів.

Одна з найголовніших ознак історичної романістики в радянській літературі – це так звана теза про «відновлення історичної правди». Наталя Яковенко вважає, що «історичній правді за тодішніх умов відводилася телеогічна, тобто згори визначена роль» [4; 29]. І цю думку не можна залишити поза увагою. Знаємо, що історична правда обов'язково мала збігатися з тогочасною ідеологічною доктриною. Історичний досвід доводить, що правда не змінюється з плином часу, бо стоїть над ним, не підвладна людині і не залежна від неї. Навпаки, через пізнання «правди» пролягає шлях до досконалості, оскільки внаслідок її засвоєння на «живих» прикладах минулого людство може врешті ступити, як уперше писали філософи-просвітники XVIII ст., на дорогу прогресу, що веде у краще майбутнє.

Філософське переосмислення печального досвіду 20 століття доводить, що розвиток суспільства не підлягає жодним об'єктивним законам, а тому непередбачуваний, тож очікування «прогресу людства» в соціальній сфері – це, на жаль, тільки один з міфів старої науки. А ще Наталя Яковенко вважає, що, можливість пізнати всю правду про минуле практично дорівнює нулю, бо, вивчаючи минуле, історик (*так само й письменник - В.Б.*) має справу не з фізично існуючим предметом, а з витвором власної уяви. Його творчі потуги можуть наближати нас до «правди», але в чистому вигляді вона недосяжна хоча б тому, що її просто не існує поза суб'єктивним тлумаченням того чи іншого дослідника. Чи не в цьому полягає причина того, що живучи в теперішньому часі, ми або переживаємо минуле, або плануємо майбутнє і забуваємо втішатися теперішнім, тим, що є тут і зараз. Про це говорив Паскаль: «Ми ніколи не живемо теперішнім. Ми очікуємо майбутнє і підганяємо його, наче воно запізнюється, чи згадуємо минуле, наче намагаємося притримати його, мовби воно відходить занадто швидко. Ми настільки немудрі, що блукаємо в часах, які нам не належать, не думаючи про той єдиний, котрий даний нам, і настільки суєтні, що мріємо про ті часи, яких нема, і бездумно втрачаємо

єдиний, що існує...» [5; 58].

Для української літератури радянського періоду, особливо в 60-80-х роках 20 століття, характерним є своєрідний «похід» в історію задля людей. Історичні твори Павла Загребельного, Романа Федоріва, Ліни Костенко і Станіслава Тельнюка спонукали багатьох заново поглянути на проблеми українства. Але не лише в цьому полягала потреба в історичних романах. Якби на той час були доступні Антонович, Грушевський, Кримський та інші наші видатні історики, то, може, не мали б цілого суцвіття історичних романів, можливо, зникла б потреба в їх написанні. Нішу істориків вчасно і справедливо заповнили літератори.

Майже тридцять років тому в письменника Романа Іваничука зародилася мета на все творче життя – розкрити, художньо осмислити основні етапи духовної історії народу в соціальному, національному, моральному й естетичному проявах в низці романів та ще й у такий спосіб, щоб кожний наступний твір був пов'язаний з попереднім, щоб це була цілісна історична розповідь про ключові моменти нашої історії. Сьогодні є всі підстави стверджувати, що Романові Іваничуку як історичному романістові, особливо з огляду на «Черлене вино», «Манускрипт з вулиці Руської», таки вдалося відіграти «певну роль у переорієнтації нашої історичної прози з властивого ілюстрування історичних подій і діяльності історичних постатей на історично правдиве, але символічне водночас осмислення моральних і духовних уроків історії в проекції на нашу сьогоденішню культурно-духовну ситуацію в ім'я майбутнього народу» [6; 3]. У своїх романах письменник простежив українську історію від початку 16 століття до нинішніх днів. Нині усім нам достеменно відомо, що українська історична романістика упродовж десятиліть грішила ілюстративністю.

Докопування до підвалин реальної історії – головне завдання, яке розв'язує Роман Іваничук витворенням певного циклу історичних романів. Тому він так дбайливо поставився до відображення соціально-психологічної атмосфери епохи, саме тому він такий характерологічно багатий, що особливість світосприйняття тогочасної людини важко передати – свій час, свою епоху доводиться героєві, а передусім авторові, переживати, осягати душею, почуттям. Реконструювати епоху - завдання досить складне. Треба вигадувати героїв, знаходити реальних, дуже маловідомих або зовсім невідомих людей, безособистість акумулює в собі всі ідеї та події епохи. Саме тут так динамічно змикається і розмикається в свідомості героїв Романа Іваничука історичний час. Через те герої так рідко бувають наодинці із собою. Вітри історії навально захоплюють їх, виносять в людські натовпи, кидають у шаленство історичних вирів і потоків. Час порядкує долями Романа Іваничука, площа стає для них притулком, натовп змушує діяти й замислюватися над долею простолюття.

Одна з прикметних ознак історичної романістики письменника – «глибинна течія мислення. Коли у творі немає на неї навіть натяку, то він механічно,

сам собою, випадає зі сфери естетики», – саме таких позицій дотримується Роман Іваничук [7; 3]. Письменника вабить пошукова художньо-дослідницька праця, а точніше – він не може й не хоче змиритися із забуттям. Він сповнений рішучості встановлювати історичну справедливість – хай стосуватиметься це окремої людини, окремої події чи просто якогось факту історії, якоїсь сторінки минулого життя.

Роман Іваничук прагне не ілюструвати історію, чим так послідовно зловживає українська історична проза, а переживати її. І переживання заново, на сучасному морально-філософському рівні. Попри все не можна не визнати, що українська література все ж заборгувала перед історією свого народу. Цілі десятиліття й понині залишаються художньо не «обробленими», письменники часто побоюються звертатися до складних історичних явищ і постатей. Довгий час у літературознавстві триває дискусія щодо місця в історичних романах справжніх історичних постатей і вигаданих. Дехто стверджує, що реальні історичні постаті в історичних романах сковують письменницьку уяву, і навпаки, у творах історично-безособових письменник почуває себе більш упевнено. У романах Романа Іваничука поряд зі справжніми історичними посталями Миколою Гулаком, Іваном Франком, Маркіяном Шашкевичем, Іваном Котляревським, Григорієм Сковородою зустрічаємо і вигаданих, як от Юрій Рогатинець, Осташко Каліграф тощо. Авторів доводилося вдаватися до історизму, багато домислювати, спираючись на дотичні матеріали, вловлювати в них дух епохи, пробіски народного пробудження - через персонажі в історії маловідомі або й вигадані, адже прийшов час будителів, і вони мусили стати в центрі історичних романів. Автора цікавили передовсім біографії історичних постатей і їх час, оточення, об'єктивні суспільні сили, які їх породжували, форми тогочасної суспільної свідомості, зрештою проблематика епохи. Персонаж історичних романів Іваничука, особливо вигаданий, є не лише людською індивідуальністю, а й галицьким феноменом міської і містечкової етнопсихології. Так, Лисого Мацька, пані Абрекову чи Яся Сакраменту не можна уявити в іншому місті, крім Львова. Ледве вловима, вірніше, ледве зрима межа між уявою і реальністю у творах Романа Іваничука набула особливої емоційно-психологічної повноти і поглибила органічний для його естетичного світосприйняття ліризм.

Проза Романа Іваничука належить до так званої «нової хвилі» українського історичного роману, характерними рисами якого є концептуально-аналітичний підхід до минулого. Історія в нього «мислить», спроектована на сучасне, на загальнолюдську проблематику. Заслужують на схвалення інтенсивні пошуки Іваничуком нових художніх форм вираження і зображення, посилення особистісного авторського начала. Замість холодно-констатуючої «об'єктивної» історії спостерігаємо в творах письменника історію суб'єктивну пристрасну, замість поетики реставратора подій - поетику учасника. «...Мені хочеться не раз закричати: досить переклепувати оклепані теми... Досить уже розводнювати історичні статті й монографії побутовою, любовною, ет-

нографічною водичкою» [8; 3].

Письменник вважає, що історичні романісти мають писати мислячі романи з власною авторською концепцією, з болем за історію народу, з вірою в його історичне майбутнє, позбуватися декларацій відомих істин.

Джерела:

1. Заметки на полях «Имени рози» // Иностранная литература. - 1988. - ч.10. - С.92.
2. Там же. - С.103.
3. Лотман Ю. Феномен культуры // Семиотика культуры. Труды по знаковым системам. - Тарту, 1978. - С.6.
4. Яковенко Н. «Навіщо казка про перевертня?» // Критика. - 1997. - №2. - С.29.
5. Андрусів С. Модус національної ідентичності: Львівський текст 30-х років ХХ ст. - Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, Тернопіль: Джура, 2000. - С.58.
6. Жулинський М. Виміри людської пам'яті // Літературна Україна. - 1986. - 18 вересня. - С.3.
7. Там же.
8. Там же.

РОЗДІЛ 4

Питання поетики

З М І С Т

Розділ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ МОДЕРНІЗМУ	3
Григорій ШТОНЬ ФОЛЬКЛОР І МОДЕРН. СУМІСНІСТЬ ХУДОЖНІХ КОДІВ	4
Галина СССТРУБЕЦЬКА МОДЕРНІЗМ. АВАНГАРДИЗМ. ЕКСПРЕСІОНІЗМ. КОРЕЛУЦІЙНИЙ АСПЕКТ	9
Катерина СЕРАЖИМ ТЕКСТ І ДИСКУРС МОДЕРНІЗМУ	19
Петро БІЛОУС КОЛАЖ У ДАВНІЙ ТА МОДЕРНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПРОЗІ	23
Сергій БАБИЧ ДІАЛЕКТИКА «ПОРОЖНЬОГО МІСЦЯ»: РЕЦЕПЦІЯ КУЛЬТУРНОЇ ДАВНИНИ В УКРАЇНСЬКОМУ МОДЕРНІЗМІ	33
Ванда ЧАЙКОВСЬКА ЯВИЩЕ МИСТЕЦЬКОГО СИНТЕЗУ ЯК ВИЯВ МОДЕРНІСТСЬКОГО ДИСКУРСУ	47
Алла МАТЧУК ПІДТЕКСТ У ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ	51
Розділ 2 ТВОРЧІСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І МОДЕРНІЗМ	57
Ярослав ПОЛІЩУК НЕСПІВМІРНИСТЬ СВІТІВ: ПРОБЛЕМА ЧОЛОВІЧОГО І ЖІНОЧОГО У ДРАМАТИЧНІЙ ПОЕМІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ «ОДЕРЖИМА»	58
Ірина ЗАХАРЧУК ПРОЕКЦІЇ ТА ФУНКЦІЇ АПОКРИФУ В ДРАМАХ ЛЕСІ УКРАЇНКИ	69
Рая ТХОРУК ДО ПИТАННЯ ІНТЕРТЕКСТУ «ОДЕРЖИМОЇ» ЛЕСІ УКРАЇНКИ	77
Микола СУЛЦИЦЬКИЙ ОСОБЛИВОСТІ ХУДОЖНЬОГО МИСЛЕННЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ-ДРАМАТУРГА (НА МАТЕРІАЛІ ДРАМИ «БЛАКИТНА ТРОЦНДА»)	90
Наталія МАЛЮТІНА ФІЛОСОФІЯ ЧАСУ В ЕКЗИСТЕНЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ ДРАМАТИЧНОГО ДІАЛОГУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ «ТРИ ХВИЛИНИ»	97
Алла ДИБА ОСОБИСТІСНИЙ І ТВОРЧИЙ ФЕНОМЕН ЛЕСІ УКРАЇНКИ. ОКРЕМІ СКЛАДОВІ, ПРОБЛЕМИ, ДОМІНАНТИ ПРОЦВЕНЬ	103
Віра ХМЕЛЬ МОРФОЛОГІЯ «ОСІННЬОЇ КАЗКИ» ЛЕСІ УКРАЇНКИ	116
Анатолій ШЕВЧУК АНГЛОМОВНІ ПЕРЕКЛАДИ ПОЕЗІЙ ЛЕСІ УКРАЇНКИ КРИЗЬ ПРИЗМУ МОДЕРНІСТСЬКОЇ ПРАКТИКИ	122
Розділ 3 ТЕКСТИ І КОНТЕКСТИ	129
Наталія ШУМИЛО МОДЕРНІЗМ І ПРОБЛЕМА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ УКРАЇНСЬКА ПРОЗА КІНЦЯ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТ.	130

Леся ОМЕЛЬЧУК МИСТЕЦЬКА ФІЛОСОФІЯ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА АНТИМОДЕРНІЗМ ТА НОВА МОДЕРНІСТЬ.....	139
Оксана КОНОНЕНКО ТВОРЧИСТЬ ВАСИЛЯ ПАЧОВСЬКОГО І СТАНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО СИМВОЛІЗМУ	144
Наталія МУШИРОВСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІСТОРІЯ ЯК ОСНОВА ТВОРЧИХ ПОШУКІВ ВАСИЛЯ ПАЧОВСЬКОГО У МІСТИЧНОМУ ЕПОСІ «ЗОЛОТІ ВОРОТА»	151
Наталія БУРКАЛЕЦЬ ГРИГОРІЙ КОСИНКА І КНУТ ГАМСУН: ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІСТЬ В РАМКАХ ЛІТЕРАТУРНОЇ ТРАДИЦІЇ	165
Василь БУРЧЕНЯ РОМАНІСТИКА РОМАНА ІВАНИЧУКА: ІНТЕРПРЕТАЦІЯ МИНУЛОГО	171
Розділ 4 ПИТАННЯ ПОЕТИКИ	175
Лідія ГОЛОМБ МІСТИЧНІ ВИМІРИ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ У ЗБІРЦІ ПОЕЗІЙ ФЕДОРА ПОТУШНЯКА «ТЕРЕЗИ ВІЧНОСТІ»	176
Тетяна САЦПІНА ХРОНОТОП ДОРОГИ В КОНТЕКСТІ ІМПРЕСІОНІСТИЧНОЇ ПОЕТИКИ МИХАЙЛА КОЦЮБІНСЬКОГО	182
Богдан КИР'ЮЧУК НОВЕЛА МИХАЙЛА КОЦЮБІНСЬКОГО «СОН»: ГЕРМЕНЕВТИЧНИЙ АСПЕКТ	190
Валентина БАРЧАН ОСОБЛИВОСТІ ПОЕТИКИ ЗБІРКИ «СКИТСЬКІ ВОГНІ» ТОДОСА ОСЬМАЧКИ	198
Оксана БОЦЬЧУК «НЕОКЛАСИЧНА» ПРОЗА ВІКТОРА ДОМОНТОВИЧА ЯК РІЗНОВИД МОДЕРНІЗ 205	
Ганна ШВЕЦЬ ПОНЯТТЯ МОДЕРНІЗМУ В ЕСЕЇСТИЦІ ВАСИЛЯ БАРКИ.....	214
Розділ 5 ЛІТЕРАТУРНІ ПОСТАТІ	221
Любов ПОЛІЩУК РЕЦЕПЦІЯ ТВОРЧОСТІ НАДІЇ КИБАЛЬЧИЧ: ДО ПРОБЛЕМИ ГЕТЕРОГЕННОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ КІНЦЯ ХІХ - ПОЧАТКУ ХХСТ.....	222
Ігор РАСОКТИП «ДИЗГАРМОНІЙНОЇ» ОСОБИСТОСТІ ДРАМИ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА «ДИЗГАРМОНІЯ»	228
Анфіса ГОРБАНЬ МОДЕРНІЗМ ЯК ПРАВО НА СУБ'ЄКТИВНІСТЬ: НА МАТЕРІАЛІ МАЛОЇ ПРОЗИ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА	
Мирослава КРУПКА НЕОРОМАНТИЧНИЙ ДИСКУРС У ХУДОЖНЬОМУ ОСВОєННІ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ.....	245
Лариса ЖИЖЧЕНКО ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА ТА ЇЇ ФЕМІНІЗМ	251

Наукове видання

УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНІЗМ ЗІ СТОЛІТНЬОЇ ВІДСТАНІ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ.
ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Збірник наукових праць
Рівненського державного
гуманітарного університету.
Вип. X, спеціальний. - Рівне: РДГУ, 2001. - 268с.

Упорядкування та наукове редагування:

Ярослав ПОЛЩУК
Рая ГХОРУК
Ірина ЗАХАРЧУК

Верстка: Олег ЗЕНЬ

**Друкується за ухвалою Вченої ради
Рівненського державного гуманітарного університету**

У збірнику вміщені статті учасників Всеукраїнської наукової конференції «Український модернізм зі столітньої відстані», що відбулася 26-27 квітня 2001 року в Рівненському гуманітарному університеті. Темі поданих публікацій стосуються актуальних завдань дослідження української літератури кінця XIX - XX століть. Матеріали збірника можуть бути використані науковцями, студентами, вчителями-словесниками.

УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНІЗМ ЗІ СТОЛІТНЬОЇ ВІДСТАНІ. Актуальні проблеми сучасної філології. Літературознавство. Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету. Вип. X, спеціальний. - Рівне: РДГУ, 2001. - 268с.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний університет. Каб. 404 (Кафедра української літератури)

Віддруковано в інформаційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету:
33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31.